

שער ראשון

מְדַרְכֵי חוֹקֵם סִיוּן

תּוֹרַת יִשְׂרָאֵל

מטרות

1. החניכים ילמדו על חכמי ישראל אישיותם, חכמתם ועמל התורה שלהם
2. החניכים ילמדו לכבד ולהעריך את חכמי ישראל

משחק פתיחה

שלום לכולם איזה כיף לראות אתכם! היום בפעולה נדבר על אנשים חשובים מאוד בהיסטוריה של עם ישראל.

אבל לפני שנעסוק באנשים הגדולים והחכמים האלו נפתח במשחק קטן. משחק- מלך התנועות: חניך אחד יוצא החוצה שלא ישמע על מה מדברים. בוחרים חניך אחר מהיושבים במעגל שיהיה "מלך התנועות"- הוא מוביל בתנועות וכולם חוזרים אחריו. קוראים פנימה לחניך שיצא והוא צריך לגלות מי "מלך התנועות".

אפשר לעשות מספר סבבים כדי שכולם ישתתפו.

נסביר שכמו במשחק שעכשיו שיחקנו, מי שהיה מלך התנועות הוביל והשפיע מה כולם יעשו.

ככה גם חכמי ישראל. האנשים שנלמד עליהם היום בפעולה היו חכמים וגדולים מאוד והשפיעו על יהודים בכל העולם והם ממשיכים להשפיע עד היום דרך דברים שהם כתבו ולימדו. ועד היום יש בינינו חכמי ישראל שמשפיעים על כולנו חכמה וטוב.

משחק ההצגות!

נחלק את החניכים ל-4 קבוצות, כל קבוצה תצטרך לעשות הצגה על סיפור אחר שמספר את גדולתם של חכמי ישראל.

כרטיסיה 1

הלל לומד תורה (עיבוד: יערה ענבר)

אָמרו על הַלֵּל הַזֶּקֶן שֶׁבְּרָאשִׁית דָּרכוּ הִיא אָדָם פְּשוּט, וְשָׁעֵמַל קֶשֶׁה לְהַרְוִיחַ אֶת לֶחֶמוֹ. בְּכָל יוֹם וְיוֹם הִיא יוֹצֵא לְעִבּוּדָתוֹ וּמְרוּוִיחַ מִטְבַּע אֶחָד שֶׁל חֶצִי דִינָר; בְּמַחְצִיתוֹ דָּאָג לְעִצְמוֹ וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ, שֶׁלֹּא יִרְעֵבוּ חֲלִילָה אֶשְׁתּוֹ וְיִלְדָיו, וּבְמַחְצִיתוֹ שִׁילֵם לְשׁוֹמֵר בֵּית הַמְדָּרֶשׁ דָּמֵי כְּנִיסָה לְשִׁיעוֹר הַתּוֹרָה.

פֶּעַם אַחַת הִסְתוּבַּב הַלֵּל כָּל הַיּוֹם כּוֹלוֹ וְלֹא מִצָּא אֶפִּילוֹ עֲבוּדָה אַחַת. הִגִּיעַ הָעָרֶב וְאִין בְּיָדוֹ דָּבָר. אָף עַל פִּי כֵן צָמָא נַפְשׁוֹ לְשִׁמּוֹעַ דְּבָרֵי תּוֹרָה, וּבֹא לְנִסּוֹת אֶת מִזְלוֹ אֲצֵל שׁוֹמֵר בֵּית הַמְדָּרֶשׁ.

”בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ, אֲדוֹנָי, פְּנֵה הַלֵּל אֶל הַשׁוֹמֵר הָעוֹמֵד בְּפֶתַח, ”לֹא הִצְלַחְתִּי לְהַרְוִיחַ הַיּוֹם אֶפִּילוֹ מִטְבַּע אֶחָד. אֲנִי, תֵּן לִי לְהִיכַנֵּס הַפֶּעַם בְּלִי לְשִׁלֵּם. אַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁבְּכָל יוֹם וְיוֹם מְקַפִּיד אֲנִי לְשִׁלֵּם, וְהַיּוֹם אִין בְּיָדִי.”

הַשׁוֹמֵר לֹא הִנִּיחַ לוֹ לְהִיכַנֵּס, וְהַלֵּל נֶאֱלָץ לְסוּבַּע עַל עֵקֶבָיו.

פְּנֵה הַלֵּל לְלַכֵּת אֹלָם לְבוֹ לֹא הִנִּיחַ לוֹ לְהִתְרַחֵק. הוּא רָצָה כָּל כֵּךְ לְשִׁמּוֹעַ דְּבָרֵי חוֹכְמָה מִפִּיהֶם שֶׁל שְׂמַעְיָה וְאַבְטָלְיוֹן - הַחֲכָמִים הַמְלַמְדִים בְּבֵית הַמְדָּרֶשׁ פְּנִימָה. הַלֵּל הִרְגִישׁ שֶׁהוּא מוֹכֵר לְמִצּוֹא דֶּרֶךְ לְהַאֲזִין לָהֶם. אִם אִין בְּיָדוֹ לָחֵם - לְפָחוֹת תַּתְחַמֵּם נַפְשׁוֹ בְּאוֹרָה שֶׁל תּוֹרָה.

נִשָּׂא הַלֵּל אֶת עֵינָיו מֵעֵלָה, וְהִנֵּה חֲלוֹן בְּגִגּוֹ שֶׁל בֵּית הַמְדָּרֶשׁ. זֶה הִפְתַּח שְׁאֵלָיו הַתְּפִלְלָתִי, חֲשַׁב הַלֵּל, וְהִחֵל לְטַפֵּס. כְּשֶׁהִגִּיעַ אֶל הַחֲלוֹן הִשְׁתַּטַּח וְהִצְמִיד אֶת אוֹזְנוֹ אֶל הַפֶּתַח, מְקַשֵּׁב בְּשִׁקְיָה.

אוֹתוֹ יוֹם עָרֶב שַׁבַּת הִיא, עָרֶב שַׁבַּת בַּחֹדֶשׁ טֵבֵת, בְּעִיצוּמוֹ שֶׁל הַחוֹרֶף. בְּעוֹד הַלֵּל שׁוֹכֵב כֵּךְ עַל פֶּתַח הַחֲלוֹן וּמֵאֲזִין לְדְבָרֵי הַתּוֹרָה, גָּבַר הַקּוֹר וְגָבַר עַד שֶׁהִחֵל לָרֶדֶת שֶׁלֵּג. הַכּוֹל מְתַכַּנְסִים בְּבִתְיָהֶם, מְצַטְנְפִים מִחֲמַת הַצִּינָה וְהַשֵּׁלֵג, וְהַלֵּל שִׁקוּעַ כָּל-כּוֹלוֹ בְּסוּדוֹת הַלִּימוּד וְאִינוֹ מְרַגֵּשׁ כָּלֵל בְּקוֹר. חֵם לוֹ לְהַלֵּל, הוּא זוֹרַח מִבְּפָנִים מְזִיווָה שֶׁל תּוֹרָה.

בְּשִׁקְט-בְּשִׁקְט צוֹנַח הַשֵּׁלֵג וְנִעְרַם עוֹד וְעוֹד. הָאֲדָמָה מְתַכַּסָּה בְּמַרְבֵּד לְבָן,

מִתְכַסִּים עֲנָפֵי הַעֲצִים וְעֲלֵי הַשִּׁיחִים, מִתְכַסִּים גַּגוֹת הַבָּתִּים. מִתְכַסֶּה גַם גַּגוֹ שֶׁל בֵּית הַמִּדְרָשׁ, וְאֵתוֹ אֵף הַלֵּל מִתְכַסֶּה בְּלִי לַהֲרִישׁ.

הוֹלֵךְ הַלֵּל וְקוֹפֵא, וּבִתּוֹךְ בֵּית הַמִּדְרָשׁ מִמְשִׁיכִים שְׁמֵעִיה וְאַבְטָלִיוֹן בְּלִימוֹדִם, מִעֲמִיקִים בְּתוֹרָה כֹּל הַלֵּילָה כּוֹלוּ.

זִמְנָן רַב עוֹבֵר, וְשְׁמֵעִיה וְאַבְטָלִיוֹן תִּמְהִיִּם: כִּיצַד זֶה לֹא עָלָה אֹרֵךְ הַשְּׁחַר? בְּכֹל יוֹם הַבַּיִת מְאִיר, וְהַיּוֹם אֶפֶל. אוֹלֵי הַיּוֹם מֵעוֹנֵן כֹּל כֵּךְ, שֶׁהַעֲנָנִים מִסְתִּירִים כֹּל קֶרֶן אֹרֶךְ? הַצִּיצוֹ מֵעָלָה וְרָאוּ בְּפֶתַח הַחֲלוֹן דָּמוֹת אָדָם.

מִיֵּד יֵצְאוּ שְׁמֵעִיה וְאַבְטָלִיוֹן הַחוּצָה וְטִיפְסוּ בְּמַהֲרָה עַל גַּג בֵּית הַמִּדְרָשׁ. הַשִּׁלְג נֶעְרָם עַל הַגַּג בְּגוֹבָה שֶׁל שְׁלוֹשׁ אַמּוֹת. הַתְרוּצְצוֹ הַשְּׁנִיִּים וְחִיפְשׁוֹ, נֵעוּ אָנָּה וְאָנָּה. הֵיכֵן הוּא אוֹתוֹ אָדָם שֶׁאֵת פָּנָיו רָאוּ? וְהִנֵּה הֵר שֶׁל שִׁלְג לְפָנֵיהֶם, עֲרִימָה עֲצוּמָה נַחַה בְּמָקוֹם שֶׁבוֹ קְבוּעַ הַחֲלוֹן. בְּבִהְלָה עֲצוּמָה הִחֲלוּ לַחֲפוֹר וּלְפָנוֹת אֵת הַשִּׁלְג. לֹא-טֹלֵאט נְחֻשֵׁף הַלֵּל, גּוֹפוֹ קְפוּא וְעַל פָּנָיו חִיּוֹךְ.

בְּכוֹחוֹת מִשׁוֹתֵפִים הִרִימוּ שְׁמֵעִיה וְאַבְטָלִיוֹן אֵת הַלֵּל וְהַכְנִיסוּהוּ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ פְּנִימָה. הֵם יָדְעוּ שֶׁאִם לֹא יִחְמְמוּהוּ מֵהַר כָּכֵל הָאֶפְשָׁר יִהְיוּ חֲיָיו בְּסַכְנָה שֶׁל מָמֶשׁ. הֵם הִסִּירוּ מֵעָלָיו אֵת הַשִּׁלְג, רְחָצוּהוּ וְהוֹשִׁיבוּהוּ כְּנֶגֶד הַתְּנוּרָה.

שְׁמֵעִיה הַבֵּיט בְּאַבְטָלִיוֹן, אַבְטָלִיוֹן הַבֵּיט בְּשְׁמֵעִיה, וְפָה אֶחָד הֶחֱלִיטוּ לַהֲבַעִיר אֵשׁ. רַק הָאֵשׁ תּוֹכֵל לַהֲצִיל אֵת הָאָדָם הַזֶּה, וְגַם אִם הַדְּלֻקָּתָהּ אִסוּרָה בְּשַׁבַּת, הֵרִי שְׁפִיקוֹחַ נֶפֶשׁ דּוֹחָה אֵת הַשַּׁבַּת. וְאִם מוֹתֵר לַחֲלֹל אֵת הַשַּׁבַּת וְלַהֲצִיל אָדָם מִסַּכְנַת מָוֹת, מוֹתֵר וְאֵף רָאוּי לַחֲלֹל אֵת הַשַּׁבַּת בְּשִׁבִיל הַלֵּל, אֲשֶׁר חִירָף אֵת נַפְשׁוֹ כְּדִי לַהֲתַקְרַב אֶל הַתּוֹרָה.

הוֹשִׁיבוּ שְׁמֵעִיה וְאַבְטָלִיוֹן אֵת הַלֵּל מוֹל הָאֵשׁ הַבוֹעֶרֶת עַד שֶׁפָּקַח אֵת עֵינָיו, וּמֵאוֹתוֹ הַיּוֹם הָיָה הַלֵּל מִיוֹשְׁבֵי הַקֶּבֶע בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ. עִבְרוּ הַשָּׁנִים, וְהוּא הָיָה לְאַחַד מְגַדוּלֵי חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל בְּכֹל הַדּוֹרוֹת, אֵךְ תְּמִיד זָכַר אֵת אוֹתוֹ לֵילָה קָר שֶׁבוֹ הִחֲלָה לְבַעוֹר בּוֹ אֵשׁ הַתּוֹרָה.

(לְפִי תַלְמוּד בַּבְּלִי, מִסַּכַּת יוֹמָא לָה ע"ב)

כרטיסיה 2

ר' עקיבא ורחל (עיבוד: שהם סמיט)

עקיבא היה רועה צאן. הוא רעה את עדריו של איש ירושלמי עשיר וְלו שם משונה, כְּלָבָא שְׁבוּעַ. לְכָלְבָא שְׁבוּעַ היה כסף רב וְרוֹכוּשׁ, וגם בת מוצלחת - רַחֵל. לְרַחֵל היו מְחַזְרִים רבים, אך היא לא התעניינה בהם. מכל הבחורים מצא חן בְּעֵינֶיהָ אחד - עקיבא הרועה. עקיבא, אמרה בְּלִבָּהּ, הוא איש צנוע ומְעוֹלָה. אין לי סֶפֶק כי לו ניתנה לו ההזדמנות ללמוד - היה למְלוּמָד גדול ולמנהיג.

הלכה רַחֵל אֶל עַקִיבָא ואמרה לו: "אם אָהִיה לך לְאִישָׁה תלך ללמוד?"
אמר לה עַקִיבָא: "כן."

למחרת הלכו השניים וְנִישְׂאוּ בְּסֵתֵר, כי יָדְעוּ שֶׁהַדְּבָר לֹא יִמְצָא חֵן בְּעֵינֵי כְּלָבָא שְׁבוּעַ.

ואמנם כְּלָבָא שְׁבוּעַ כעס מאוד. הוא סילק את בתו מְבֵיתוֹ, ואף נָדַר נְדָר לְנַשֵּׁל אותה מכל רְכוּשׁוֹ - לא לתת לה דבר וְחָצִי דבר מן הרכוש הרב שְׁצָבֵר.

כך, בלי בית ובלי רכוש, החלו עַקִיבָא וְרַחֵל לחיות יחד, ובְּחוּרְף, עם בוא הכפור והגשמים, יָשְׁנוּ בְּמִתְבָּן. שָׁם, בְּמִתְבָּן, על ערימת חציר, ליטף עַקִיבָא אֶת שְׁעָרָא אֲשֶׁתוֹ ואמר: "הו, רְעִיטִי, אֶת כָּל כֶּךָ נִפְלָאָה, וְלִי אֵין דְּבַר לְתַת לָךְ. אֵילוֹ הִיָּה לִי כֶסֶף הֵייתִי קוֹנֶה לָךְ תְּכַשִּׁיט מִיּוּחַד וְשָׁמוּ יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל זֶהב!"

עוד הם מְדַבְּרִים וּמְבִיטִים זֶה בְּעֵינֵי זֶה, וְהִנֵּה בָּא אָדָם לְבוּשׁ בְּלוּיִים ועמד בְּפֶתַח הַמִּתְבָּן.

"סליחה," אמר, "אולי תוכלו לעזור לי. אֲשֶׁתִּי יִלְדָה זֶה עֵתָה, וּמִיטָה אֵין לָנוּ וְאֵף לֹא תֵבָן לְהַשְׁכִּיבָה עֲלֵיו. תוכלו לתת לנו מעט תבן?"
"בְּחִפְזָ לָב," עֲנָה הַשְּׁנַיִם, וְלֹא יָדְעוּ כִּי הִיָּה זֶה אֱלִיהוֹ הַנְּבִיא.

"רְאִי," אמר עַקִיבָא מְשֻׁהָלָךְ הַאִישׁ, "יש אנשים שאף תבן אין להם."
אמרה רַחֵל: "נכון. וכעת, עֲשֵׂה אֶת שֶׁהַבְּטַחְתָּ לִּי - לָךְ לְבֵית הַמְדָרָשׁ וְלִמְדָּ." \

כרטיסיה 3

ר' עקיבא ורחל (עיבוד: שהם סמיט)

שְׁתִּים עֶשְׂרֵה שָׁנִים ארוכות למד עֲקִיבָא בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ, לָמַד וְלָמַד עַד שֶׁהָיָה לְרַב מְלומַד וְגָדוֹל, וְלוֹ שָׁנִים עֶשְׂרֵים אֶלֶף תַּלְמִידִים. אַזּ וּרְקֵא אַזּ יָדַע שֶׁהִגִּיעָה הַשָּׁעָה לְשׁוּב אֶל עִירוֹ וְאֶל בֵּיתוֹ.

שָׁמַח אָנְשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם וַיֵּצְאוּ לְרַחוּבוֹת לְקִדְּם אֶת פָּנָיו. שָׁמְעָה זֹאת רַחֵל וְאָף הָיָא מִיְהִרָה לְצִאת לְקִרְאתוֹ.

”כִּכְהָ, לְבוּשָׁה בְּסִמְרֻטוֹתַי, אֶת יוֹצֵאת לְפָגוּשׁ אֶת בַּעַלְךָ שֶׁלֹּא רָאָה אוֹתְךָ שָׁנִים רַבּוֹת?” לַעֲגוּ לָהּ הַשְּׂכָנוֹת, ”הוּא לֹא יִזְהֶה אוֹתְךָ... אוֹלַי תִּרְצִי שֶׁנִּשְׁאִיל לְךָ בְּגָדִים נְאִים?”

אָמְרָה רַחֵל: ”לֹא, תוֹדָה. אֵלּוֹ בְּגָדַי הַיְחִידִים... אֲבָל עֲקִיבָא בַּעֲלִי יִכִּיר אוֹתִי וַיֵּאָהֵב אוֹתִי גַם כֵּן! מִי כְמוֹהוּ יוֹדַע כִּי הָעֵיקָר אֵינּוּ הַבְּגָד, אֶלָּא הָאָדָם שֶׁבָּתוֹכוֹ.”

וְכֵן, לְבוּשָׁה בְּבִלְוִיַיִם, פִּילְסָה לָהּ רַחֵל דֶּרֶךְ בְּהִמּוֹן שֶׁהִקִּיף אֶת ר' עֲקִיבָא. ”זוֹזִי, אִישָׁה עֲלוּבָה!” קִרְאוּ הַתַּלְמִידִים וְדַחְפוּ אוֹתָהּ.

אֲבָל ר' עֲקִיבָא הִכִּיר אוֹתָהּ מִיָּד. הוּא חִיבֵק אוֹתָהּ וְגָעַר בְּתַלְמִידוֹ: ”הִנִּיחוּ לָהּ מִיָּד! כָּל הַתּוֹרָה שֶׁלְּמַדְתִּי, וְגַם כָּל הַתּוֹרָה שֶׁלְּמַדְתֶּם מִמֶּנִּי – שֶׁלָּהּ הָיָא! כָּל חוֹכְמַתִּי וַיְדִיעוֹתַי בְּזַכּוֹתָהּ.”

בִּינְתַיִם שָׁמַע כָּלִבָּא שְׁבוּעָה כִּי רַב דָּגוּל הִגִּיעַ אֶל הָעִיר, וְהַחֲלִיט: אֵלֶךְ אִלָּיו וְאֶתִיעֵץ אִתּוֹ, כִּי יֵשׁ בִּי חֲרָטָה עַל הַנֶּדֶר שֶׁנִּדְרַתִּי וְעַל הַסָּבֵל שֶׁגָּרַמְתִּי לְבֵתִי.

הֵלֶךְ כָּלִבָּא שְׁבוּעָה וְסִיפֵר לְר' עֲקִיבָא עַל הַנֶּדֶר שֶׁנִּדְרָהּ.

שָׁאַל אוֹתוֹ ר' עֲקִיבָא: ”אֵילוֹ יִדְעָתָּ אַזּ כִּי בַּעֲלָהּ שֶׁל בֵּיתְךָ יֵהִי מְלומַד גָּדוֹל, הָאֵם עֲדִיין הֵייתָ נוֹדֵר אוֹתוֹ נֶדֶר?”

אָמַר כָּלִבָּא שְׁבוּעָה: ”לֹא וְלֹא. אִפִּילוֹ הִיָּה יוֹדַע פְּרָק אֶחָד שֶׁל תּוֹרָה לֹא הֵייתִי נוֹדֵר אוֹתוֹ נֶדֶר.”

אָמַר ר' עֲקִיבָא: ”נִתְמַזַּל מִזְלְךָ. אֲנִי הוּא הָאִישׁ.”

”אֵתָהּ?!” הִתְבוֹנֵן כָּלִבָּא שְׁבוּעָה בְּחֶתְנָהּ, רוּעָה צָאנוּ לְשַׁעֲבֵר. לְרַגַע הִתְקַשְּׁהָ לְהֵאֱמִין בְּדַבָּר, אֲךָ מִיָּד חִיבֵקוּ, כָּרַע בָּרֶךְ וְנָשַׁק לוֹ עַל רַגְלָיו, וְגַם נָתַן לוֹ וּלְרַחֵל מַחְצִית מְרֻכּוּשׁוֹ: בֵּית וְכֶסֶף, שְׂדוֹת וּמִטְעִים, וְכַמוֹבֵן – הַמוֹן עֲזִים!

כרטיסיה 4

יונת הזהב וברכת המזון

לפני שנים רבות, חי בבבל צדיק גדול שקראו לו רבה בר-בר-חנה, ספורים רבים נכתבו בגמרא הקדושה על רבה בר-בר-חנה, היום נספר לכם אחד מהם. פעם אחת, יצא רבה בר-בר-חנה לדרך ארוכה. הוא כמוכן לא נסע לבד, אלא עם שיירה גדולה של סוחרים. חלקם יהודים וחלקם גויים. הם הלכו דרך המדבר, ועל מה הם רכבו? על גמלים. הגמלים יכולים ללכת במדבר דרך ארוכה מאד. הם היו משתדלים ללכת דוקא בלילה, כי בלילה יש אויר קר ונעים, וביום יש במדבר שמש חזקה מאד, לפעמים הם היו מוצאים בדרך עץ תמרים ונחים תחת צלו. רבה בר-בר-חנה גם היה בשיירה הזו, והוא השתדל להקפיד על כל ההלכות שיש בדרך.

פעם אחת, ישב רבה בר-בר-חנה לאכול סעודה קטנה עם לחם. איך שסים אמר דבר תורה לפני ברכת המזון, אבל פתאום הגיע בעל השיירה ואמר: "מהר מהר, קומו ונצא לדרך, אם נצא עכשו נוכל להגיע למקום ישוב לפני שיהיה חם מאד.." כלם הזדרזו, ארזו את החפצים שלהם ועלו על הגמלים. רבה בר-בר-חנה ראה איך שכלם ממהרים והוא פחד שיסעו בלעדיו, הוא קם מהר ועלה על הגמל והוא שכח דבר חשוב, מה הוא שכח? (ילדים -) נכון, לברך ברכת המזון. השיירה יצאה לדרך ואז, הוא נזכר: "אויש! שכחתי לברך ברכת המזון.. מה אעשה?" באמת ילדים, הוא יכל לברך איפה שהוא נזכר, כי השיירה התרחקה מאד, אבל הוא היה צדיק ורצה לקיים את המצוות בצורה הכי טובה. ולכן, הוא רצה לחזר ולברך במקום שהוא אכל. אבל איך הוא יחזר? מה, הוא ילך לבד בלי השיירה? זה מאד מסכן ללכת לבד במדבר.. ואם הוא יבקש מאנשי השיירה לחכות לו כדי שיחזרו לברך, הם לא ירצו, כי הם בכלל לא יהודים.. וגם היהודים יגידו שאפשר לברך בכל מקום ולא חייבים לחזר.. מה עושים?

הוא פנה לאנשי השיירה ואמר להם: "אה.. סליחה.. אני חייב לומר לכם משהו.." "כן, מה אתה רוצה?" שאלו כלם, ורבה אמר: "אני שכחתי דבר מאד יקר במקום שעצרנו מקדם, ואני חייב לחזר ולקחת אותו.." כלם התפלאו: "מהו הדבר הכל כך יקר ששכחתי?" והוא אמר: "שכחתי יונה מזהב!! זה יקר מאד.." "וואי! יונה מזהב?? זה באמת דבר יקר.. טוב, מה

נעשה? אין לנו ברירה, נחכה לך..”

רבה בר-בר-חנה חזר לאותו מקום, נטל מים אחרונים שזו מצוה מיחדת ונפלאה לפני ברכת המזון, התישב באותו מקום שאכל וברך ברכת המזון בשמחה, בקול רם ובכונה.

לאחר שסיים, חשב לעצמו: “רגע, מה יקרה אם כל האנשים יגידו לי: “תראה לנו את היונה מזקה? הם לא יבינו שדברתי על המצוות..” איך שהוא חשב על זה, הוא ראה משהו נוצץ בתוך החול.. הוא התכופף לראות מה זה, ומה הוא רואה? (ילדים -) נכון מאד, יונה מזקה!! “וואי, איזה נס!” הוא חזר לשירה כשהוא רוכב על הגמל ובידו יונה מזקה.. כל הנוסעים ראו אותה ושמחו מאד שהוא מצא את מה שאבד..

למדריך

עבור בין הקבוצות, ספר להם בקצרה את הסיפור, ותן להם לעוף בהצגה מהסרטים!. שבו כל השבת ותצפו בכל קבוצה שמציגה (אפשר לבחור גם לחלק 2 קבוצות בלבד)

אם ההצגות לא מתאימות לשבת שלך (אולי קטנים מידי), אפשר להחליף בהצגה של אחד מהסיפורים אותו אתה תעשה בשיתוף חלק מהחניכים.

מסר - וואו! כל הכבוד לכל מי שהציג ממש מקסים! מהסיפורים הנפלאים האלה, אנחנו לומדים על מעלתם של חכמי ישראל, כמה רגישות היתה להם, כמה הם אהבו את המצוות, ואת החסדים שאפשר לעשות בין אדם לחבירו! הלוואי שנהיה כמוהם!

משחק- מירוץ שליחים מצוות

מתחלקים לשתי קבוצות ומשחקים מירוץ שליחים. בקצה אחד שתי הקבוצות עומדות בשני טורים.

כל פעם מישהו אחד מכל טור רץ לקצה השני ולוקח פתק [בנספח א', להדפיס כפול שיהיה לשתי הקבוצות] עם מצווה.

כשהוא חוזר הוא צריך להניח את המצווה בערמה המתאימה “מצוות עשה” “מצוות לא תעשה”.

רק כשהוא מניח את הפתק, הבא בתור יכול לצאת!. הקבוצה המנצחת היא זו שסיימה הכי מהר להעביר ולחלק את כל המצוות לערמות המתאימות. (חשוב לשים לב שכל החניכים משתתפים).

המדריך יסביר בקצרה מה הן מצוות "עשה" (מעשים טובים וחשובים שה' ציווה אותנו לעשות אותם) ומה הן מצוות "לא תעשה" (מעשים לא טובים שאסור לעשות כי ה' ציווה אותנו לא לעשות אותם).

בסוף המשחק המדריך עובר על שתי הערמות ומסביר כל מצווה למה היא "עשה" או "לא תעשה".

בנספח א'

כותרת לערמות-

מצוות לא תעשה

מצוות עשה

כרטיסים עם מצוות-

לא לשקר	כיבוד הורים
לשון הרע	צדקה
לא לאכול בשר וחלב ביחד	ואהבת לרעך כמוך
להעליב ולהלבין פנים	תפילה
חמץ בפסח	ברכת המזון
לא תגנוב	לשמוע תקיעת שופר

מסר - התורה עוברת ממש כמו במירוץ שליחים לכל עם ישראל דרך חכמי ישראל שבכל הדורות! ממעמד הר סיני וממשה רבינו. דרך כל חכמי ישראל שמלמדים אותנו את התורה!

דיון וסיכום

נקרא את המשנה הראשונה במסכת אבות:

"משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושעב, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים, הוו מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סייג לתורה."

מה החשיבות של תלמידי החכמים בדרך של העברת ולימוד התורה? למה

התורה עוברת דווקא בעל פה?

נסביר כמה חשוב להקשיב לחכמי ישראל! דרכם עוברת התורה! הם האנשים הכי צדיקים וטובים, עדינים ואכפתיים כלפי כל עם ישראל. כמו שלמדנו בסיפורים עליהם! אנחנו רוצים להיות כמותם!

נספח א'

כותרת לערמות-

מצוות לא תעשה

לא לשקר

לשון הרע

לא לאכול בשר וחלב ביחד

להעליב ולהלבין פנים

חמץ בפסח

לא תגנוב

מצוות עשה

כרטיסים עם מצוות-

כיבוד הורים

צדקה

ואהבת לרעך כמוך

תפילה

ברכת המזון

לשמוע תקיעת שופר